

Esclaus de Barcelona

Tama Janowitz va escriure un dia el que seria la pel·lícula *Esclaus de Nova York*. Ara, l'escriptora nord-americana i sis col·legues més han estat convidats a Barcelona per participar en un cicle de l'Institut d'Estudis Nord-americans.

Tama Janowitz ha estat la segona autora d'entre els set escriptors catalogats per l'Institut d'Estudis Nord-americans com a narrativa nord-americana actual que ha passat per Barcelona. L'autora d'*Esclaus de Nova York*, que ja havia estat a Catalunya en una ocasió, es presenta davant un públic més delerós d'observar de prop l'escriptora-mite que no d'aprofundir en la seva obra literària.

Això, que ho deu saber molt bé la Janowitz, ha estat el motiu que la noia de San Francisco es presenti amb el seu llegendari cabell esborrifat, cansada, segons manifesta, de concedir entrevistes durant els pocs dies que ha estat a la ciutat. "Vostès són encantadors, però si no tenen res més a dir...", insinua la noia traduïda simultàniament amb la cantarella habitual de la veu dels auriculars.

A pesar de tot, Tama Janowitz llegeix alguns dels seus contes curts i explica algunes coses que van accontentar l'auditori. El seu llibre *Esclaus de Nova York*, adaptat cinematogràficament per James Ivory, centra bona part del col·loqui, probablement per la característica del seu paper com a actriu i de l'experiència que, diu, no pensa repetir. "Sóc incapaç de posar-me davant d'una càmera i vaig patir molt en les dues úniques escenes que vaig fer per a la pel·lícula. La veritat és que no recordava què havia de dir ni quina cara havia de fer. I això, després de proves i proves, i repeticions esgotadores em va demostrar que jo era una negada com a actriu".

Tama Janowitz, abans

d'*Esclaus de Nova York*, ja havia escrit més de 600 contes. Després de passar inadvertits entre les revistes del país, no seria fins 1984 que *The New Yorker* li publicaria el "Conte de la sort". Des d'aleshores, l'escriptora que ara té trenta anys, va començar a col·laborar en moltes revistes que abans havien refusat els seus treballs. Comparada a Truman Capote, per la manera com utilitza els relats, ella mateixa diu que "preferiria que m'anomenessin el Mark Twain de la meua època".

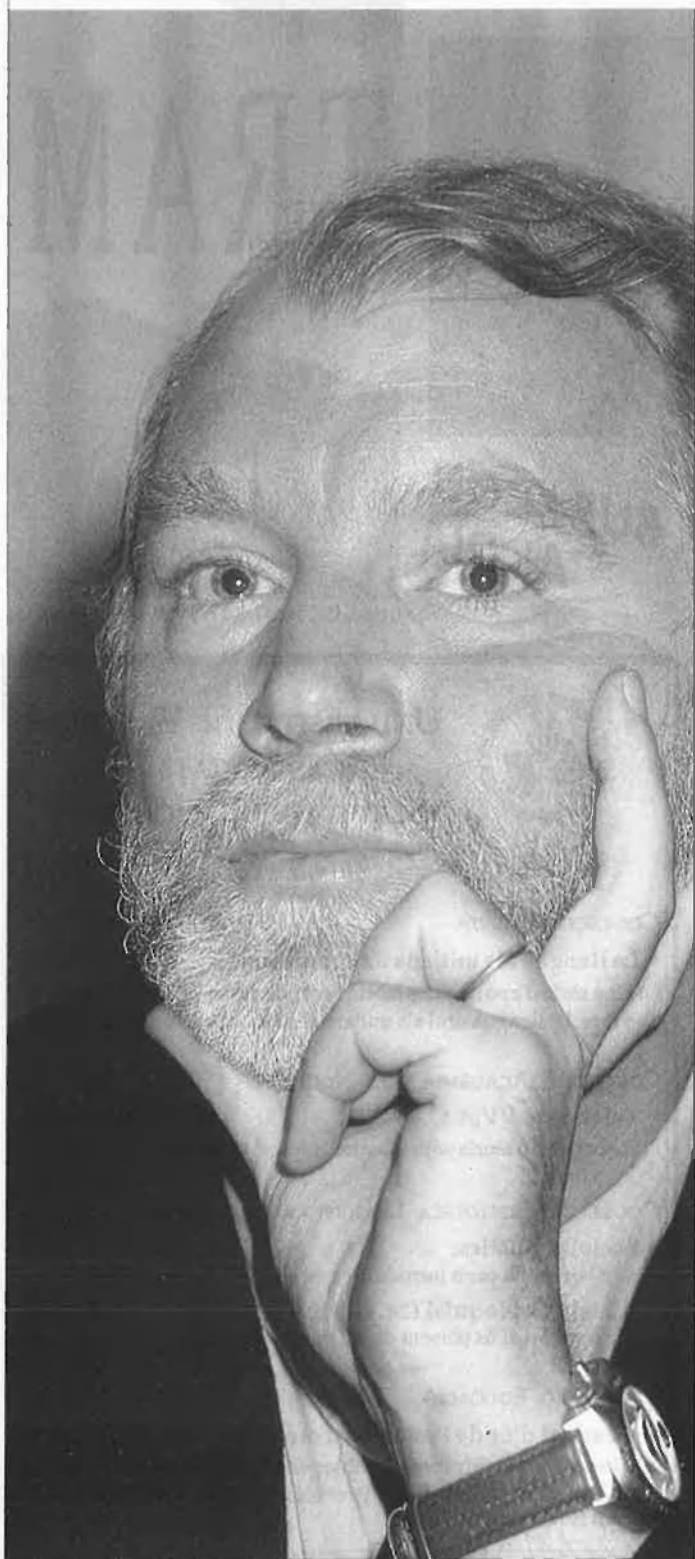
Abans de Tama Janowitz, Richard Ford, del qual en català es troba la seva novel·la *The Sports-Writer*, i que també té en procés d'edició una de les seves primeres creacions: *A Piece of My Heart*, va ser l'autor que va obrir el cicle de l'Institut d'Estudis Nord-americans, i que inclou, a més, Paul Auster, escriptor de Nova Jersey que actualment viu a Brooklyn, autor de *Moon Palace*, Amy Tan, Robert Coover, Alison Lurie i Jay Mc Inerney.

Amy Tan, xinesa d'origen tot i que resident a San Francisco, té en procés d'edició traduït al castellà el seu primer llibre, *The Joy Luck Club*, on reflecteix les arrels ètniques i la trobada de les dues cultures, la nord-americana i la xinesa, des de la perspectiva de les relacions entre la mare i la filla.

El conegut Jay Mc Inerney, un dels autors més joves del cicle, és un altre dels escollits. Mc Inerney ha estat traduït al català, com també a més d'una dotzena d'altres idiomes. Les obres *Bright Lights*, *Big City* o *Ransom*

Tama Janowitz es comparada a Truman Capote, per la manera com utilitza els relats, ella mateixa diu que "preferiria que m'anomenessin el Mark Twain de la meua època".

han estat la targeta de presentació al lector català.

Robert Coover i Alison Lurie són els dos autors que tancaran el cicle durant el mes de juny. Coover és considerat un dels representants més importants de l'anomenada *metaficció* de la narrativa postmoderna. A part d'alguns títols que seran editats aviat en català, actualment es troba la traducció de *A Night at the Movies*.

Robert Coover i Alison Lurie són, contràriament a la resta d'escriptors del cicle, els dos autors pertanyents a generacions anteriors. Coover és nascut l'any 1932, a Iowa, i Alison Lurie va nàixer a Chicago l'any 1926. Actualment, Lurie viu a Nova York on ensenya composició literària i literatura infantil a la Cornell University. Algunes de les seves obres han estat traduïdes al castellà, com *Foreign Affairs*, que va obtenir el Premi Pulitzer de 1985.

El director executiu de l'Institut d'Estudis Nord-americans, John S. Zvereff, explica a EL TEMPS que "es va pensar de muntar un cicle sobre la literatura més actual, a partir d'algunes temptatives que havíem fet presentant de tant en tant escriptors individualment". Segons el director de l'IEN "fóra bo que a través d'aquestes iniciatives es pogués establir un contacte més sovintejat entre autors catalans i autors nord-americans. Una reciprocitat que estaria en la línia d'eixamplament d'activitats de l'Institut, complementàries a les pedagògiques".

L'Institut d'Estudis Nord-americans de Barcelona, que

ja té una programació d'actes per a tot l'any, que abasten des del cine al vídeo, l'art per ordinador, els mitjans de comunicació, la premsa o la ràdio, va tenir la iniciativa ja fa uns sis anys d'emprendre un projecte de difusió de la literatura catalana en edicions que es distribueixen a universitats i biblioteques nord-americanes.

El director de l'Institut recorda que "aleshores vam voler presentar autors clàssics catalans en unes publicacions bilingües on hi van entrar Marià Manent, Tomàs Garcés, Agustí Bartra, i també poetes actuals com Marta Pessarrodona o Francesc Parcerisas. Intentar ara un intercanvi podria ser un pas més després d'aquells projectes".

El mateix John Zvereff valora l'acceptació de la literatura nord-americana més recent com "un efecte no esperat d'una actitud negativa des de fora que potser ha estat vàlida en el fons, però que va començar a Itàlia amb el descobriment del moviment que s'ha anomenat *Dirty Realism* o *Realisme brut*. Aixó -afegeix Zvereff- va moure un interès pel que estava passant a Nord-amèrica amb els escriptors més actuals".

L'Institut d'Estudis Nord-americans no descarta, segons el seu director, que dins del pròxim curs s'organitzin nous cicles semblants al que s'està celebrant actualment per l'interès del públic i el ressò que han tingut, a més de les col·laboracions editorials interessades a fer conèixer més de prop els autors traduïts.

Andreu Sotorra